

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Ο Πρωτομάνης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— 'Ο Κά-

ρολος Σεβρύ, ένας ξηνητεμένος Γάλλος και η σύζυγός του Ζελιμά, μιά νέα γυναίκα με έξωτική όμορφη, επιστρέφουν έπειτ' από πολλά χρόνια απουσίας στη Γαλλία, με τὸ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ μάθουν τί απέγινε κάποια κυρία τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὸ παιδί της, τὴν ὁποία μυστηριώδεις ἐχθροὶ εἶχαν συμφέρον νὰ ἐξαφανίσουν, γιὰ νὰ σφετερισθοῦν τὴ μεγάλη της περιουσία. Τὸ μόνο πού ὁ Σεβρύ ξέρει σχετικῶς με τὴν τύχη τῆς γυναίκας αὐτῆς εἶνε ὅτι οἱ συγγενεῖς της τὴν εἶχαν σχεδὸν φυλακίσει πρὸ ἐτῶν σὲ κάποιο μισοερειπωμένο πύργο κοντὰ στὸ Βλαινκούρ, ὅπου καὶ πηγαίνει τώρα γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες. Στὸ ἴδιο ὁμοῦ λεωφορεῖο μ' αὐτὸν καὶ με τὴ σύζυγό του, ταξιδεύει κάποιος ὁποπτος τύπος, ἕνας Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει ἐπὶ πληρωμῇ διάφορες ἐγκληματικὲς καὶ σκοτεινὲς ὑποθέσεις κι' ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ πιάσῃ κουβέντα με τὸ Σεβρύ καὶ νὰ μάθῃ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του, προσφέρεται δὲ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὶς ἀναζητήσεις του. 'Ο Σεβρύ δέχεται εὐχαριστῶς, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται καθόλου τὰ καταχθόνια σχέδια τοῦ Βλαιρῶ, ὁ ὁποῖος τοῦ παρουσιάζεται με τὸ ψευδώνυμο 'Ιούλιος Κορνεφέρ. "Ἐτσι οἱ ταξιδιώτες φθάνουν στὸ Βλαινκούρ. 'Εκεῖ, ὁ Βλαιρῶ κατορθώνει νὰ παρασύρῃ τὸν Σεβρύ σὲ ἐνέδρα τὴ νύχτα καὶ τὸν πνίγει στὸ ποτάμι. 'Η Ζελιμά, πού εἶνε ἔγκυος, μόλις τὸν βλέπει νεκρὸ ταραζεῖται τόσο, ὥστε κάνει πρόωρο τοκετὸ, φέρνει στὸν κόσμον ἕνα κοριτσάκι καὶ πεθαίνει στὴ γέννα. Δεκάξη χρόνια περνοῦν κι' ἡ κόρη τῆς Ζελιμάς, ἡ 'Ιωάννα, ζῆ κοντὰ σ' ἕναν ἀγαθὸ ἀπόστρατο ἀξιωματικὸ, τὸν λοχαγὸ Βαγιάν, ὁ ὁποῖος τὴν ἔχει υἱοθετήσῃ. Εἶνε δὲ ἐρωτευμένη μ' ἕνα νεαρὸ χωρικὸ, τὸν 'Ιάκωβο, ὁ ὁποῖος φεύγει ἐκείνες τὶς ἡμέρες γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ στρατιώτης. 'Εκεῖ κοντὰ, στὰ δάση τοῦ Μαρέλ, ζῆ ἕνας μυστηριώδης ἀγριάνθρωπος, νέος κι' ὠραῖος, ὁ Λυκογιάννης, ὁ ὁποῖος συμμαθεῖ τοὺς δύο νέους.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὰ ματὰ τοῦ Λυκογιάννη στρεφόντουσαν διαρκῶς πρὸς τὴν πόρτα καὶ τὸ παράθυρο καὶ φαινότουσαν σὰν νάλεγαν:

— Γιατί με φέρατε ἐδῶ;

'Επίσης ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἔδειχνε τόσο καθαρὰ τὴν σκέψιν του αὐτῆ, ὥστε ὁ δήμαρχος κι' ἡ σύζυγός του συγκινήθηκαν.

— 'Ο δυστυχισμένος! ψιθύρισε ἡ Αἰκατερίνη.

Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη, ἔγινε μελαγχολικὴ καὶ σκεπτικὴ.

Τὸ πρόγευμα τελείωσε χωρὶς ὁ ἀγριος ν' ἀγγίξῃ τίποτε. Καθισμένος στὴν καρέκλα του, φαινότανε θυτισμένος σὲ σκέψεις.

'Η ἀγαθὴ Αἰκατερίνη ἔρριξε πρὸς αὐτὸν ἕνα βλέμμα οἴκτου καὶ ξαναεἶπε σιωπηλῆ:

— 'Ο δυστυχισμένος!

'Ἐπειτα ρώτησε τὸν σύζυγό της:

— Πές μου, 'Ιάκωβε, ἀντιστάθηκε καθόλου ὕταν νελησστα νὰ τὸν συλλάβετε;

— Βέβαια, μὰς παιδεύε δυὸ ὀλόκληρες ὥρες. "Αν εἴμαστε λιγώτεροι, ἀσφαλῶς θὰ μὰς ξέφευγε. Με' δυὸ λόγια, ὑπερασπίσθηκε γενναῖα τὴν ἐλευθερίαν του.

— Αὐτὸ δείχνει ὅτι φοβᾶται τοὺς ἀνθρώπους περισσότερο ἀπὸ τὰ ζῶα.

— Θὰ συνηθίσῃ σιγά-σιγά καὶ, μιά μέρα, θὰ καταλάβῃ ὅτι γιὰ τὸ καλὸ του τοῦ ἔστερήσαμε τὴν ἐλευθερίαν του.

— Τὰ πουλιὰ τῶν ἀγρῶν δὲν μποροῦν νὰ συνηθίσουν ποτὲ στὸ κλουβί, ἀπάντησεν ἡ Αἰκατερίνη.

'Ο 'Ιάκωβος Βαγιάν χαμήλωσε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Δὲν μοῦ λές, ρώτησε ἡ Αἰκατερίνη, ἔπειτ' ἀπὸ μιά μικρὴ σιωπῆ, τί σκοπεύεις νὰ τὸν κάνῃς αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο;

— Θὰ τὸν στείλω με συνοδεία χωροφυλάκων στὸ 'Επινάλ.

— Κι' ἐκεῖ κάτω τί θὰ τὸν κάνουν;

— Δὲν ξέρω.

— Σίγουρα θὰ τὸν κλείσουν σὲ κανένα φρενοκομεῖο ἢ στὴ φυλακὴ.

— 'Ἰσως.

— "Ὀχι, 'Ιάκωβε, εἶνε ἀδικο νὰ τοῦ στερήσῃς τὴν ἐλευθερίαν του καὶ νὰ τὸν ξαναφέρῃς ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους, φαίνεται, ν' ἀποστρέφεται...

— Σὲ καταλαβαίνω, Αἰκατερίνη... 'Θέλεις νὰ τὸν ἀφήσω ἐλεύθερο...

— Ναι, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου...

'Η Αἰκατερίνη κατάλαβε ὅτι κάθε ἐπὶ πλέον συζήτησις θὰ ἦταν περιττὴ καὶ, γιὰ ν' ἀλλάξῃ κουβέντα, εἶπε:

— Ξέρεις, 'Ιάκωβε, μοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ τὸν ντύσουμε.

— 'Ἐχεις δίκην, τῆς ἀπάντησε ὁ σύζυγός της.

'Η Αἰκατερίνη θυγῆκε τότε ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε φέρνοντας μιά φορεσιὰ τοῦ συζύγου της.

'Ο ἀγριάνθρωπος, χωρὶς νὰ προβάλλῃ καμμιά ἀντίστασι, ἄφησε τὸν δήμαρχο νὰ τοῦ ὀγάλη τὰ ράκη πού φοροῦσε καὶ νὰ τὸν ντύσῃ.

'Η Αἰκατερίνη εἶχε θυγῆ ἔξω κι' ὅταν ξαναγύρισε τὸν θυγῆκε τόσο παράδοξο με τὴ νέα του ἐμφάνισι, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

— Τώρα, εἶπεν ὁ 'Ιάκωβος Βαγιάν, εἶνε στὴν ἐντέλεια.

— Ναι, ἀλλὰ δὲν φαίνεται εὐχαριστημένος. Στενωροῦνται μ' αὐτὰ τὰ ρούχα.

ΣΤ'

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ

Κατὰ τὶς τέσσερες ἡ ὥρα μετὰ τὸ μεσημέρι, ὁ 'Ιάκωβος Βαγιάν, ὁ ὁποῖος εἶχε νὰ κάνῃ μερικὲς ἐπισκέψεις, θυγῆκε ἔξω.

Βλέποντας τὴν πόρτα ν' ἀνοίγῃ, ὁ ἀγριάνθρωπος ἔκανε μιά ἀπότομη κίνησι σὰν νάθελε νὰ ὀρμήσῃ κι' αὐτὸς ἔξω. Ἀλλὰ ἡ πόρτα ξανάκλεισε κι' ἐκείνος, ρίχνοντας ἕνα μελαγχολικὸ βλέμμα πρὸς τὸ παράθυρο, ξανάπεσε στὴν προηγούμενη του ἀκίνησι.

'Η Αἰκατερίνη πῆρε ἕνα βιβλίον καὶ κάθησε ἀπέναντί του, ρίχνοντάς του κάθε τόσο βλέμματα στοργικὰ καὶ γεμάτα συμπάθεια. 'Ἐν τῷ μεταξύ, ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο ἀκουγότανσαν ἡ φωνὲς τῶν περιέργων πού εἶχαν μαζευτῆ μπροστὰ στὸ Δημαρχεῖο.

Μιά ὥρα πέρασε ἔτσι.

Δυὸ-τρὶς φορές, ἡ Αἰκατερίνη σηκώθηκε στὸ διάστημα αὐτὸ καὶ τράθηξε ἡσυχὰ τὶς κουρτίνες γιὰ νὰ δῇ τί γινόταν ἔξω. Οἱ περιέργοι πού ἦσαν μαζεμένοι στὸ δρόμο, τὴν στενωχωροῦσαν καὶ τὴν ἐνωχλοῦσαν.

'Ἐξαφνα ὁ ἀνθρωπος τῶν δασῶν ἔβγαλε ἕνα ὑπόκωφο μούγκρισμα καὶ φάνηκε σὰν νὰ ταραζεῖται. Σάλευε ἀπάνω στὴν καρέκλα του, στριφογύριζε τὰ μάτια του ἀγρια καὶ τέντωσε τὸ λαιμὸ του. Φαινόταν ἀπὸ τοὺς τρόπους του αὐτοῦ σὰν νάκουγε κάποιο μακρυνὸ κάλεσμα.

'Αλλὰ ὅταν τὸ βλέμμα του συναντοῦσε τὰ μάτια τῆς Αἰκατερίνης, ἀλλάζε ἔκφρασι καὶ γινόταν ἰκετευτικὸ. 'Ἐπειτα κουνούσε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του καὶ τὸ ἄφηνε νὰ ξαναπέσῃ στὸ στήθος του, ὀγάζοντας ἕνα βαθὺ στεναγμὸ.

— Σὲ καταλαβαίνω, ἔλεγε ἀπὸ μέσα της ἡ Αἰκατερίνη. Ξέρω τί θέλεις... "Α! "Αν εἶχα... 'Αλλὰ ὄχι, δὲν εἶν' ἀκόμα καιρός... Αὐτοὶ οἱ χωρικοὶ δὲν θὰ φύγουν τέλος πάντων. Τί περιμένουν; Μήπως ἔχουν σκοπὸ νὰ περάσουν τὴ νύχτα τοὺς κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά μου;

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀκούσε θήματα στὸ περιβόλι.

— "Α! ὁ 'Ιάκωβος ἐπιστρέφει, ψιθύρισε. 'Εγὼ νόμιζα πὸς

θ' ἀργήση.

Κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἄλλὰ δὲν ἦταν ὁ σύζυγός της. Ἐνα παιδί δεκαπέντε χρόνων μπήκε μέσα.

— Καλημέρα, νουνά, εἶπε.

Ἦταν ὁ Ἰάκωβος Γκραντέν.

— Χαίρω πολὺ, παιδί μου, τοῦ εἶπε ἡ Αἰκατερίνη, πού ἦρθες νὰ με δῆς ἀπόψε. Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω.

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, φίλησε τὸν Ἰάκωβο με στοργὴ στὸ μάγουλο. Τότε ἐκεῖνος τῆς εἶπε:

— Μ' ἔστειλε ὁ νουνός νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν θὰ μπορέση νὰ γυρίση πρὶν ἀπ' τὶς ὀχτῶ. Θὰ καθίσω λοιπὸν νὰ σὰς κρατήσω συντροφιά.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου.

— Θὰ ἀνέβαινα πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα, νουνά, ἀλλὰ στάθηκα κάτω στὸ δρόμο ν' ἀκούσω τί ἔλεγαν.

— Καὶ τί ἔλεγαν, παιδί μου;

— Ἐνα σωρὸ πράγματα. Ὅλοι μιλάνε γιὰ τὸν ἀγριάνθρωπο. Ξέρουν πὼς εἶν' ἐδῶ κι' ἔχουν μαζευτῆ κάτω μὴπως μπορέσουν καὶ τὸν ἰδοῦν σὲ κανένα παράθυρο.

— Ἄ! Γι' αὐτὸ λοιπὸν περιμένουν; Δὲν θὰ ἰκανοποιηθῆ ὁμως ἡ περιέργειά τους... Ἀλήθεια, τὸν εἶδες ἐσὺ, Ἰάκωβε τὸν ἀγριάνθρωπο;

— Ὁχι, νουνά, δὲν ἤμουν κάτω ὅταν τὸν ἔφεραν.

— Θέλεις νὰ τὸν δῆς;

— Ὡ, ναί... πολὺ...

— Δὲν θὰ τρομάξης;

— Ἐγὼ δὲν φοβάμαι τοὺς λύκους στὸ δάσος... Γιατί νὰ φοβηθῶ ἕναν ἄνθρωπο; ἀπάντησε περήφανα τὸ παιδί.

Ἡ Αἰκατερίνη χαμογέλασε. Ἐπειτα τράβηχτηκε ξαφνικὰ ἀπ' τὴν πόρτα ὅπου στεκόταν καὶ, δείχνοντας στὸν Ἰάκωβο τὸν ἀγριάνθρωπο, τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸς εἶνε! Δές τον!

Ὁ μικρὸς Ἰάκωβος δὲν μπόρεσε νὰ μὴν ἀνασκιρτήση, ἀλλὰ δὲν τρόμαξε.

Ἀπεναντίας πλησίασε ἀργὰ τὸν ἀγριάνθρωπο καὶ τοῦ ἔπιασε φιλικὰ τὸ χέρι.

Ἐκεῖνος ταραχτήκε καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του.

Ἐπειτα προσήλωσε τὰ μάτια του στὸ παιδί καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του θῆκαν ἦχοι ἀκατάληπτοι, ἐνῶ ὀλόκληρη ἡ φυσιογνωμία του ἐπῆρε μιά μεγάλη γλυκύτητα.

Τί νὰ σκεφτόταν τάχα;

Ποιὸ αἶσθημα νέο, ἀγνωστο, εἶχε ξυπνήσει μέσα στὴν καρδιά του; Μυστήριον...

Ὡστόσο, ἕνας στεναγμὸς ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια του.

— Κλαίει, νουνά! Κλαίει! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος πού εἶχε συγκινηθῆ κι' αὐτός.

— Ὁ δυστυχισμένος! ψιθύρισεν ἡ Αἰκατερίνη.

— Ἀλλὰ δές τον, νουνά, πὼς με κυττάζει; ἔξακολούθησε τὸ παιδί. Νομίζεις πὼς κάτι θάθελε νὰ μοῦ ζητήση.

— Ξέρω ἐγὼ τί ζητάει.

— Τί;... Πρέπει νὰ τοῦ τὸ δώσουμε.

— Ὁχι ἀκούα... Περιμένω πρῶτα νὰ θοαδυάση καὶ νὰ φύνουν αὐτοὶ πού χαζεύουν στὸ δρόμο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ ἀγριὸς πλησίασε τὸν Ἰάκωβο καὶ, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι, τοῦ ἔδειξε μὲ μιά ἀπότομη κίνησι τὴν πόρτα.

— Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε τὸ παιδάκι λυπημένο.

— Ἐγὼ ὁμως καταλαβαίνω, ψιθύρισεν ἡ Αἰκατερίνη.

Ὁ ἀγριάνθρωπος, ἀποθαρρημένος, ἔγειρε πάλι τὸ κεφάλι του στὸ στήθος του καὶ, θγάζοντας ἕνα θλιβερὸ στεναγμὸ, ξανακάθησε στὴν καρέκλα του. Συγχρόνως ἡ Αἰκατερίνη πλησίασε τὸν Ἰάκωβο κι' ἄρχισε νὰ κουβεντιάζη μαζί του μὲ σιγανὴ φωνή.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἄρχισε νὰ νυχτώνη κι' αὐτοὶ πού περιμέναν κάτω στὸ δρόμο, ἀποσυρόντουσαν σιγά-σιγά. Σὲ λίγο, μόνο τρεῖς-τέσσερες ἔμεναν μπροστὰ στὴν πόρτα.

— Ἰάκωβε, εἶπεν ἔξαφνα ἡ Αἰκατερίνη, θὰ γίνης συνένοχός μου.

Τὸ παιδί τὴν κύτταξε ἔξαφνιασμένο.

— Ναί, ἔξακολούθησε ἐκείνη, ὅ,τι σκόπευα νὰ κάνω μόνη μου, θὰ τὸ κάνουμε μαζί.

— Τί πράγμα, νουνά;

— Νὰ δώσουμε σ' αὐτὸν τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πού ζητάει.

— Καὶ τί ζητάει;

— Τὴν ἐλευθερίαν του!

— Πῶς; Σκοπεύετε...

— Ναί, σκοπεύω νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγη... Θέλει ὁ φτωχὸς νὰ ξαναγυρίσῃ ἐκεῖ πού τὸν συνέλαβαν σήμερα τὸ πρωτῶ...

— Ἀλλὰ τί θὰ πῆ ὁ νουνός;

— Δὲν ξέρω...

— Μά μπορεῖ νὰ θυμώσῃ!...

— Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸν καθησυχάσουμε.

— Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος μᾶς ἔφυγε...

— Ὁχι, Ἰάκωβε, δὲν μποροῦμε νὰ τοῦ ποῦμε ψέματα. Ξέρεις ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ λήη πάντα τὴν ἀληθείαν...

— Ἐχετε δίκην, νουνά. Ἀλλὰ, γιὰ νὰ μὴ θυμώσῃ ὁ νουνός μαζί σας, θὰ ἐλευθερώσω ἐγὼ μόνος μου τὸν ἀγριάνθρωπο...

— Εἶσαι πολὺ καλὸ παιδί, Ἰάκωβε. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ φορτώσω ὄλο τὸ θάρος ἐπάνω σου... Δὲν πειράζει ὁμως. Ἄς τὸν γλυτώσουμε πρῶτα τὸν δυστυχισμένο κι' ἔπειτα θλέπουμε...

Καὶ, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, πλησίασε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε στὸ δρόμο.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπε. Λίγοι μένου ἀκόμα. Ἐπειτα εἶνε τόσο σκοτεινὰ, ὥστε καὶ τώρα νὰ φύγη δὲν θὰ τὸν ἰδοῦν.

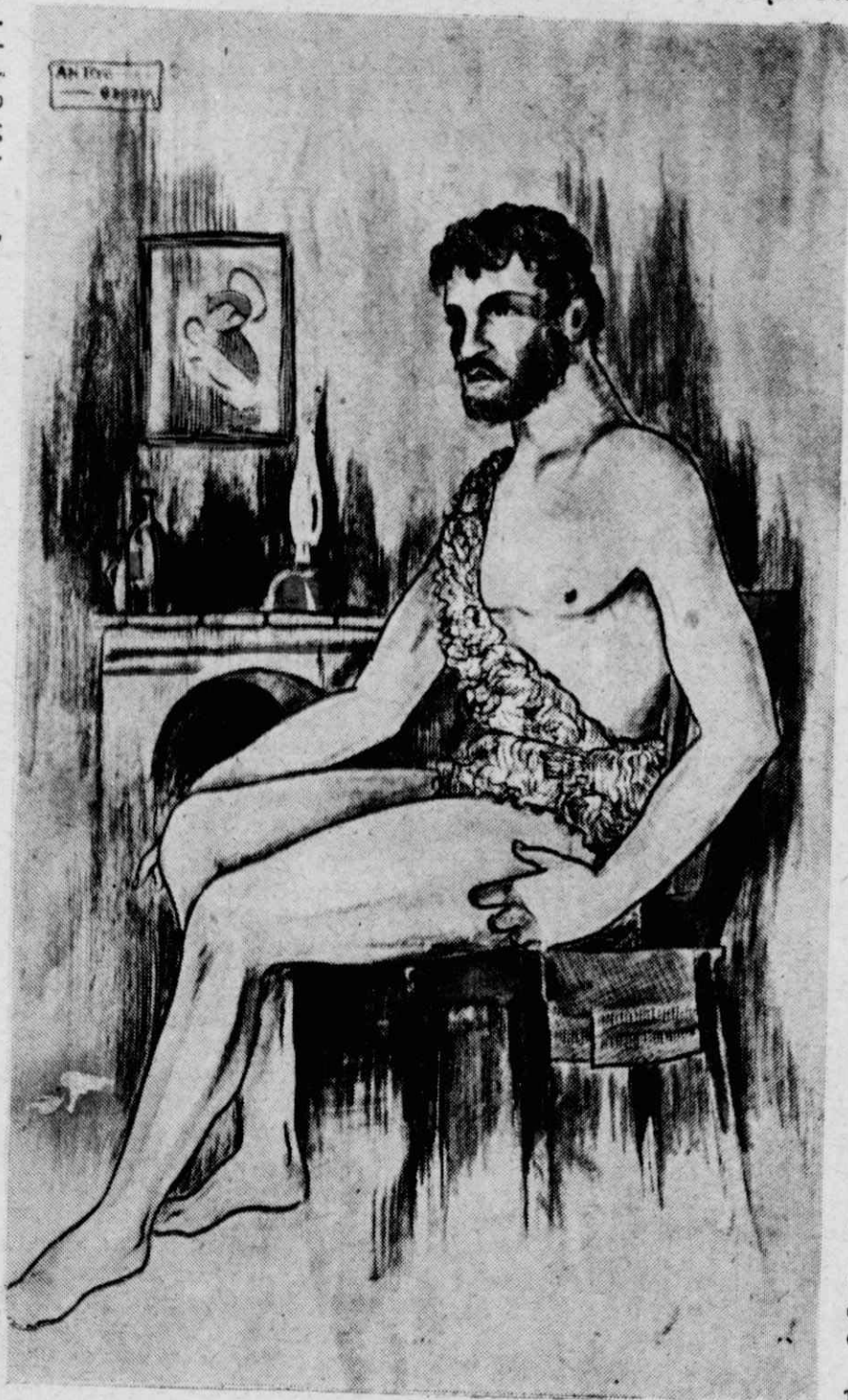
Κι' ἀφοῦ ἀναψε ἕνα κερι, ἔγνεψε στὸν Ἰάκωβο νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ θῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Σὲ λίγο ξαναγύρισε φέρνοντας ἕνα μεγάλο κομμάτι ψωμί καὶ ὅσο κρέας εἶχε μείνει ἀπὸ τὸ γεῦμα. Ἐπειτα πλησίασε τὸν ἀγριάνθρωπο, τοῦ τὰ ἔβαλε ἐλ' αὐτὰ στὶς τσέπες του, ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν κύτταξε ταραγμένος κι' ἀνήσυχος.

— Ἄς κάνουμε γρήγορα, εἶπε κατόπιν ἡ Αἰκατερίνη. Ἡ ὥρα εἶνε ἐφτάμιση περασμένες κι' ὁ νουνός σου δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γυρίσῃ.

— Ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο;

— Ὁχι, δὲν κάνει ἀπὸ ἐκεῖ. Θὰ τὸν δοῦν... Παῦ' τον ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἀκολουθίσε με...

Ἡ Αἰκατερίνη ἐπῆρε πάλι τὸ κερι καὶ προηγουμένη τῶν δύο ἄλλων, κατέβηκε τὴ σκάλα κι' ἀνοίγοντας τὴ τζαμωτὴ πόρτα, θρέθηκε

Καθισμένος στὴν καρέκλα του, φαινότανε θυμισμένος σὲ σκέψεις.

στον κήπο.

"Εσθυσε τότε τὸ κερὶ καὶ, βάζοντας τὸ χέρι της στὸν ὄμο του ἀγριάνθρωπου, τοῦ εἶπε:

— Κύτταξε!

"Απὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο φαινόταν ὅλη ἡ κοιλὰς καὶ τὸ δάσος καὶ, πέρα, ὁ Μαῦρος Λόφος.

Σὰν νὰ κατάλαβε περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ὁ ἀγριάνθρωπος ἀνασηκώθηκε στὰ πόδια του καὶ, ρίχνοντας ἕνα βλέμμα φλογερὸ στὸ δάσος καὶ στὸ βουνό, ἀνάσανε ἀχόρταγα τὸν καθαρὸ ἀέρα κι' ἔβγαλε ἕνα μηκυθμὸ χαρᾶς.

— Εἶσαι ἐλεύθερος! τοῦ εἶπεν ὁ μικρὸς Ἰάκωβος. Πήγαινε...

"Ὁ ἀγριάνθρωπος δὲν κατάλαβε ἢ καλύτερα ἀμφέβαλλε ἀκόμη, γιατί ἐξακολούθησε νὰ παραμένῃ ἀκίνητος, κυττάζοντας τὸν Ἰάκωβο σαστισμένος.

— Ὁ φράχτης τοῦ κήπου εἶνε ψηλὸς, παρατήρησε ἡ Αἰκατερίνη.

"Ὁ Ἰάκωβος εἶδε ἐκεῖ κοντὰ μιά κινητὴ σκάλα κι' ἐσπευσε νὰ τὴν πάρῃ. Τὴν στήριξε κατόπιν στὸν τοῖχο κι' ἐγενεψε στὸν ἀγριο ἐκφραστικώτατα:

"Εκεῖνος ἔβγαλε μιά κραυγὴ χαρᾶς. Σκαρφάλωσε ἀνάλαφρα στὴ σκάλα κι' ἐτοιμάστηκε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ φράχτη. "Εξαφνα ὅμως φάνηκε σὰν νὰ μετάνιωσε καὶ κατέβηκε πάλι τὰ σκαλοπάτια.

Πλησίασε τότε τὴν σύζυγο τοῦ δημάρχου καὶ, παίρνοντας τὸ χέρι της, τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του. "Επειτα ἄρπαξε καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν ἔσφιξε στὸ στήθος του.

"Αφοῦ τοὺς ἔδειξε ἔτσι τὴν εὐγνωμοσύνη του, ἀνέβηκε καὶ πάλι τὴ σκάλα καὶ θγάζοντας μιά δυνατὴ κραυγὴ χαρᾶς, πῆδηξε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά καὶ γίνηκε ἀφαντος...

Ζ"

ΓΙ Θ' ΑΠΟΓΙΝΗ;

"Ὅταν ὁ λοχαγὸς Βαγιάν γύρισε κατὰ τὶς ὀχτῶ ἡ ὥρα στὸ σπίτι του, βρῆκε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν Ἰάκωβο νὰ τὸν περιμένουν στὴ σάλλα.

Μόλις μπῆκε μέσα, ἔρριξε ἕνα γρήγορο βλέμμα γύρω του καὶ ρώτησε:

— Ποῦ εἶνε ὁ ἀγριάνθρωπος;

"Ἡ Αἰκατερίνη σηκώθηκε τρέμοντας.

— Ἰάκωβε, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποῦ φανέρωνε ὅλη τὴ συγκίνησι της, δὲν θὰ μὲ μαλώσης.

— Νὰ σὲ μαλώσω; Καὶ γιατί;

— Ὁ ἄγριος δὲν εἶνε πειὰ ἐδῶ.

— Τὸν ἄφησες νὰ φύγῃ;

— "Ὀχι, Ἰάκωβε...

— Ἐξηγήσου λοιπόν...

— Νὰ, μαζὺ μὲ τὸν βαφτισμιό σου τὸν πήγαμε στὸν κήπο... Ὁ Ἰάκωβος ἔβαλε τὴ σκάλα στὸ μανδρότοιχο καὶ... ἔφυγε. Μάλλωσέ με ἂν νομίζης ὅτι δὲν ἔκανα καλὰ, ἀλλὰ μὴ θυμώσης. Τί νὰ σοῦ πῶ, Ἰάκωβε, τὰ δάκρυά του μὲ συγκίνησαν τόσο, ὥστε δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ πειὰ... "Αν ἔβλεπες τὴ χαρὰ του, ὅταν κατάλαβε πὼς τὸν ἀφήνουμε ἐλεύθερο... Γιὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ, φίλησε τὰ χέρια μου κι' ἀγκάλιασε τὸν Ἰάκωβο. Καὶ τώρα δὲν θὰ μὲ συγχωρήσης;

— Σὲ συγχωρῶ εὐχαρίστως, ἀγαπημένη μου Αἰκατερίνη.

— Κι' ἐμένα, νουνέ; ἐρώτησεν ὁ μικρὸς Ἰάκωβος.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ κι' ἐσένα, παληόπαιδο.

— Λοιπόν, Ἰάκωβε, ἀλήθεια δὲν σοῦ κακοφάνηκε;

Στὰ χεῖλη τοῦ λοχαγοῦ Βαγιάν φάνηκε ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

— Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ θυμώσω, εἶπε, γιατί ἔγινα κι' ἐγὼ συνένοχός σου...

— Σὺ, συνένοχός μου;

— Ναι, εἶχα μαντέψει τὸ σκοπὸ σου. Σοῦ ἔστειλα μάλιστα τὸν Ἰάκωβο νὰ σοῦ πῇ ὅτι δὲν θὰ ξαναγυρίσω πρὶν ἀπὸ τὶς ὀχτῶ, γιὰ νὰ καταλάβῃς ὅτι εἶχες καιρὸ νὰ πραγματοποιήσης τὸ σχέδιό σου.

— "Α! Ἰάκωβε! Ἰάκωβε! φώναξε ἡ Αἰκατερίνη, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά τοῦ συζύγου της. Εἶσαι ὁ καλύτερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου.

— Καὶ σὺ ἡ καλύτερη καὶ τελειότερη σύζυγος... Τέλος πάντων, τώρα ἐσὺ εἶσαι εὐχαριστημένη... Ὁ ἀγριάνθρωπος ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερία του... Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ μετανοήσουμε γιὰ ὅ,τι κάναμε...

— Γιατί νὰ μετανοήσουμε;

— Ποιὸς ξέρει τί γίνεται στὸ μέλλον; "Αν τύχῃ καὶ συμβῇ τίποτε, θὰ τὸ ἔχουμε θάρος στὴ συνείδησί μας...

— Τί νὰ συμβῇ, Ἰάκωβε;... Τί ἐννοεῖς;

— Μπορεῖ ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ κανένα κυνηγὸ ἢ νὰ τὸν κατασπαράξουν τὰ θηρία.

"Ἡ Αἰκατερίνη ἔγινε κατάχλωμη.

— "Ὀλ' αὐτὰ εἶνε πιθανὰ, εἶπεν ὁ λοχαγός. "Επειτα, ὅταν ἔρθῃ ὁ χειμῶνας κι' ἀρχίσουν νὰ πέφτουν τὰ χιόνια, τί θὰ κάνῃ;

— "Α! Ἰάκωβε! Αὐτὸ δὲν τὸ συλλογίστηκα! εἶπε.

— Κι' ἐγὼ τώρα τὸ σκέφτηκα...

— Τί νὰ κάνουμε τώρα;

— Τί μπορούμε νὰ κάνουμε; Τίποτε...

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν προστατεύσῃ τὸν δυστυχισμένο.

— "Ας περιμένουμε τὸ χειμῶνα.

— Ναι, Ἰάκωβε, ἄς τὸν περιμένουμε. "Αν τὰ θηρία τοῦ δάσους τοῦ ταράξουν τὴν ἡσυχία του, θὰ θυμηθῇ ὅτι σταθήκαμε καλοὶ γι' αὐτὸν καὶ θάρῃ νὰ μᾶς βρῇ.

— Ἐκτὸς ἂν προτιμήσῃ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα...

— "Α! Ἰάκωβε, φώναξε ἡ Αἰκατερίνη τρομαγμένη, μὲ τὰ μάτια της πλημμυρισμένα δάκρυα. "Αν συμβῇ αὐτὸ τὸ τρομερὸ πρᾶγμα, τότε δὲν θὰ παρηγορηθῶ ποτέ γιατί τοῦ ἀπέδωσα τὴν ἐλευθερία του.

— Βλέπω, Αἰκατερίνη, ὅτι ἀπὸ τώρα ἀρχίσεις νὰ μετανοῆς γιὰ ὅ,τι ἔκανες.

"Ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ καὶ ψιθύρισε:

— Κακὸ χειμῶνα θὰ περάσω ἐφέτος.

— Τώρα ἔχουμε καὶ κάτι ἄλλο, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν: Τί θὰ ποῦμε στοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ.

— Σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, παρατήρησεν ἡ Αἰκατερίνη, μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ψέμα δὲν εἶνε ἀπαγορευμένο. "Ας ποῦμε ὅτι μᾶς ἔφυγε κρυφὰ, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦμε...

— "Εχεις δίκιο, ἀπάν-

τησε ὁ λοχαγός. "Εμένα ὁ σκοπός μου εἶνε νὰ καθησυχᾶσω τὰ πνεύματα καὶ νὰ διαλύσω κάθε φόβο. Τώρα ποῦ οἱ χωρικοὶ εἶδαν τὸν ἀγριάνθρωπο καὶ κατάλαβαν πὼς εἶνε πλάσμα ἀγαθὸ καὶ ἀθῶο, θὰ ἡσύχασαν... Αὐριο λοιπόν, ὅταν θὰ μάθουν ὅτι ξαναγύρισε στὸ δάσος, δὲν θὰ ποῦν τίποτε κι' οὔτε θὰ βρεθῇ κανεὶς ποῦ νὰ πῇ στοὺς ἄλλους: «Πᾶμε νὰ τὸν ξαναπιάσουμε».

.....

"Ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν εἶχε δίκιο. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἔμαθαν στὸ Μαρῆλ ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος δραπέτευσε καὶ ξαναγύρισε στὸ δάσος, ξαφνιασθήκαν μόνο, μὰ κανένας δὲν φοβήθηκε.

"Ὡστόσο δὲν πίστεψαν ὅλοι στὸ ψέμα τοῦ δημάρχου. "Ἡ Αἰκατερίνη Βαγιάν εἶνε ἀγία γυναῖκα, εἶπαν μερικοὶ. Χωρὶς ἄλλο ἡ ἴδια βοήθησε τὸν ἀγριο νὰ φύγῃ. Μὰ καλὰ ἔκανε...

"Ἐπὶ τρεῖς μῆνες ἔγινε ἀκόμα πολὺς λόγος γιὰ τὸν ἀνθρώπο τῶν δασῶν. Κατόπιν ὅμως, σιγά-σιγά, τὸν ἔχασαν ὅλοι. "Αλλωστε, δὲν τὸν ἔβλεπαν πειὰ ὅπως πρῶτα νὰ τρέχῃ μέσα στὸ δάσος. Πολλοὶ προχώρησαν ὡς τὰ βαθύτερα σημεῖα τοῦ δάσους, μὰ δὲν κατῶρθωσαν νὰ ξαναβροῦν τὰ ἴχνη του... "Υπέθεσαν τότε ὅτι ἐγκατέλειψε τὸ δάσος τοῦ Μαρῆλ καὶ κατέφυγε ἄλλοῦ.

"Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια δὲν ἦταν αὕτη. Ὁ ἀνθρώπος τῶν δασῶν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν πρώτη ἐπαφὴ του μὲ τοὺς ἀνθρώπους εἶχε γίνῃ ἀκόμα πιὸ δειλός, κρυβόταν. Εἶχεν ἀνακαλύψει στοὺς πρόποδας τοῦ Μαύρου Λόφου μιά μεγάλη σπηλιά πού πικνοὶ θάμνοι ἔκρυβαν τὴν εἰσοδὸ της καὶ τὴν εἶχε μεταβάλλῃ σὲ κατοικία του.

Ζοῦσε ἐκεῖ μέσα, καὶ μόνο σὲ περίπτωσι μεγάλης ἀνάγ-

κης, έβγαине. 'Αλλά και τότε προσπαθούσε να μην απομακρύνεται από το θουνό.

Ως μόνη του τροφή είχε τὰ φρούτα και τὰ αυγά τῶν πουλιῶν, τὰ ὁποῖα εὕρισκε στὶς φωλιές τους. Σὲ μιὰ γωνιά τῆς σπηλιάς του είχε ἕνα παλιὸ τουφέκι, τὸ ὁποῖο εἶχε ἔρῃ ἄλλοτε μέσα στὸ δάσος. "Ἦξερε βέβαια τὴ χρῆσι του γιατί εἶχε δὴ πολλές φορές τοὺς κυνηγοὺς νὰ πυροβολοῦνε και τὰ πουλιά νὰ πέφτουν, ἐν τούτοις δὲν μποροῦσε νὰ τὸ μεταχειριστῆ γιατί δὲν εἶχε οὔτε σκάγια, οὔτε μπαρουτί.

Πάρα πάνω, εἶπαμε ὅτι στὸ Μαρέλ πίστευαν ὅτι εἶχε φύγει ἀπὸ ἐκεῖ και εἶχε καταφύγει ἄλλοῦ. 'Αλλά μιὰ μέρα, δύο κυνηγοὶ τὸν εἶδαν ξαπλωμένο στὴ χλόη, κοντὰ σὲ μιὰ πηγή. Καθὼς κοιμόταν βαθειά, δὲν τοὺς ἀντελήφθη. 'Αλλά ὅταν πλησίασαν κοντὰ του, τὰ θήματά του στὰ ξερά φύλλα τὸν ξύπνησαν. Σηκώθηκε τότε ἀπάνω και μ' ἕνα πῆδημα γίνηκε ἀφαντος μέσα στοὺς θάμνους πρὶν προφτάσουν οἱ κυνηγοὶ νὰ τὸν ἐμποδίσουν.

— Τὸν δυστυχισμένο, πόσο φοβήθηκε! εἶπεν ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοῦς.

— Ναι! Εἶδες τί γρήγορα τὸ ἔβαλε στὰ πόδια; ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

— Τράβηξε κατὰ δῶ!... Φαίνεται πὼς ἔχει τὸ καταφύγιό του στὸ Μαῦρο Λόφο.

— Ναι, ἐκεῖ κρύβεται βέβαια...

— Καὶ κρύβεται πολὺ καλά, γιατί πρὸ τριῶν μηνῶν κανένας ἄλλος δὲν τὸν εἶδε.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ πιαστῆ και δεύτερη φορά.

Οἱ δύο κυνηγοὶ δὲν προχώρησαν περισσότερο. Οὔτε μποροῦσαν ἄλλωστε νὰ εἰσχωρήσουν μέσα σ' ἀγκάθια πού ἀπλωνόντουσαν παντοῦ, προφυλάσσοντας τὴν κατοικία τοῦ ἀνθρώπου τῶν δασῶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Η'

ΜΙΑ ΑΦΟΡΜΗ ΛΥΠΗΣ

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλοι ἤξεραν στὸ Μαρέλ ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος θρῆσκόταν ἀκόμα στὸ δάσος κι' ὅτι κατοικοῦσε σὲ μιὰ σπηλιά τοῦ Μαύρου Λόφου.

— Θὰ ἦμουν περισσότερο εὐχαριστημένος ἀν ἔφευγε, εἶπεν ὁ 'Ιάκωβος Βαγιάν στὴ σύζυγό του.

— Γιατί; τὸν ρώτησε ἐκείνη.

— Γιὰ τὴν ἡσυχία σου, Αἰκατερίνη, γιατί ἀπὸ τότε πού ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἦρθε στὸ σπίτι μας ἄλλαξες πολὺ. Δὲν σοῦ εἶπα ὡς τώρα τίποτε γιατί δὲν ἤθελα νὰ σ' ἀνησυχίσω.

Ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα δὲν ἀπάντησε. "Ἐβγαλε μόνο ἕνα στεναγμὸ πού ἔδειχνε ὅτι ὁ σύζυγός της δὲν γελιόταν.

Και πράγματι εἶχε γίνεῖ πολὺ μελαγχολικὴ ἡ σύζυγος τοῦ 'Ιακώβου Βαγιάν. Ἦταν νευρικὴ και τὰ λόγια τοῦ συζύγου της σχετικῶς με τοὺς κινδύνους πού θὰ διέτρεχε ὁ ἀγριάνθρωπος στὸ δάσος, εἶχαν μείνει χαραγμένα βαθειὰ στὸ μυαλό της.

Τὶ αἰσθανόταν, οὔτε κ' ἡ ἴδια δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ προσδιορίση. "Ἐνα εἶδος μελαγχολίας, μαζί με τύψεις, τὴν εἶχε κυριεύσει και, ὅπως τὸ σαράκι στὸ ξύλο, ἔσκαβε ἀργὰ και ὑπουλα τὴν υγεία της.

"Ἐτσι οὔτε ἡ ἴδια δὲν ἀντελήφθη τὸν ἐρχομὸ τῆς ἀρρώστειας πού τῆς ἐκδηλώθηκε μιὰ μέρα ξαφνικά.

— Ἡ Αἰκατερίνη κάτι ἔχει, ἔλεγε συχνὰ μέσα του ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν, βλέποντάς τὴν ἀκίνητη και θυσιμένη σὲ σκέψεις. "Αλλά δὲν εἶνε, φαντάζομαι, τίποτε... Θὰ περάσῃ.

Ὁ δυστυχισμένος δὲν ἀντιλαμβανόταν κι' αὐτὸς τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεώς της.

Ὅταν ἦρθε ὁ χειμῶνας κι' ἄρχισαν νὰ πέφτουν χιόνια, ἡ κατάσταση τῆς Αἰκατερίνης χειροτέρευσε. Τὸ χαμογελὸ τῆς ἔσβυσε ἐντελῶς ἀπὸ τὰ χεῖλη της κ' ἡ μελαγχολία της μεγαλώνε ὀλοένα καθὼς ἀκούγε τὸ θουητὸ τοῦ ἀνέμου πού σφύριζε μέσ' ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ὅταν ὁ σύζυγός της δὲν ἦταν στὸ σπίτι, πλησίαζε στὸ παράθυρο κι' ἀπὸ ἐκεῖ, κύτταζε τὸν κάμπο πού τὸν σκέπαζε

πυκνὸ τὸ χιόνι. Τότε δυνατὸ ρίγος περνοῦσε ὄλο της τὸ κορμί κι' ἕνας στεναγμὸς ξέφευγε ἀπὸ τὰ στήθη της.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἔλεγε. Τί ν' ἀπόγινε ὁ δυστυχισμένος; Πέθανε τάχα;... Βέβαια, θὰ πέθανε ἀπὸ τὸ κρύο ἢ θὰ τὸν κατασπάραξαν οἱ λύκοι!

Και με τὴν ἰδέα αὐτὴ, ἔτρεμε σύγκορμη κι' ἀπελπίζόταν.

Ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν δὲν ἔλεγε πειὰ: «Δὲν εἶνε τίποτε... Θὰ περάσῃ...» Τρομερὴ ἀνησυχία τὸν εἶχε κυριεύσει τὴν ἡμέρα και μιὰ μέρα, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν γυναῖκα του, ἡ ὁποῖα ἀντιστεκόταν πάντοτε σ' αὐτὸ, κάλεσε ἕνα γιατρό. Μὰ οὔτε κι' αὐτὸς μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀφορμὴ τῆς ἀρρώστειας της. Εἶδε ὅτι ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἔσβυσε σιγά-σιγά, μὰ ὠμολόγησε ὅτι δὲν ἤξερε καμμιά θεραπεία γι' αὐτὴ τὴν ψυχικὴ ἀρρώστεια...

Μεγάλῃ ἀδυναμία συνώδευε τὴν ἀρρώστεια, κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ ἀρρωστη προσεβλήθη ἀπὸ γενικὴ παράλυσι πού τὴν κάρφωσε στὸ κρεβάτι.

"Ἐκεῖ, κάθε τόσο, τὴν ἔπιανε ἕνα εἶδος τρέλλας. Ταραζόταν τότε σύγκορμη κι' ἀναπηδώντας ἔβγαζε κραυγές ἀγριες, σπαρακτικές.

— Οἱ λύκοι! Οἱ λύκοι! φώναζε. 'Ιακῶβε, τί περιμένεις; Πάρε τὸ τουφέκι σου και σκότωσέ τους ὄλους!... 'Αλλά κάνε γρήγορα!... 'Ακούς, 'Ιακῶβε; 'Ακούς; Οἱ λύκοι ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ!... Θεέ μου! Θεέ μου!... Χάθηκε ὁ δυστυχισμένος!... "Ὅλοι ρίχνονται ἀπάνω του!... Τὸν τρῶνε!... Μοιράζονται τὰ ματωμένα μέλη του... Κύττα! Κύττα!... Ὁ πιὸ ἀγριος ἀπὸ τοὺς λύκους ἄρπαξε τὸ κεφάλι του... "Α!...

Τέλος ἡ κρίσις περνοῦσε κι' ἐπακολουθοῦσαν δάκρυα και στεναγμοί.

— Ἡ ἀρρώστεια, ἔλεγε ὁ γιατρός προχώρησε πολὺ κι' ἔχει προσβάλλει ὄλα τὰ ὄργανα... Οὔτε θαῦμα δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ τὴν σώσῃ...

Ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν ἀντελήφθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε πειὰ ἐλπίδα. Περὶλυπος ἔβλεπε ὅτι ὁ θάνατος θὰ τὸν χώριζε ἀπ' αὐτὴν πού τόσο ἀγαπούσε.

Μιὰ μέρα εἶπε στὴν ὑπηρετρία τους:

— Γερτρούδη, φεύγω... 'Αλλά θὰ ἐπιστρέψω γρήγορα. Φρόντισε νὰ περιποιηθῆς καλὰ τὴν κυρία σου, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀπουσίας μου.

Πραγματικὰ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ λοχαγὸς ξαναγύρισε, φέρνοντας μαζί του τὴ θετὴ του κόρη, τὴν 'Ιωάννα, ἡ ὁποῖα σπούδαζε ἐσωτερικὴ στὸ παρθεναγωγεῖο τοῦ 'Ἐπινάλ.

Ἡ Αἰκατερίνη ἦταν ἀκόμα χειρότερα ἐκεῖνο τὸ πρῶτ. Ὡστόσο ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε και μπῆκε μέσα ὁ λοχαγὸς με τὴ νέα κόρη, γύρισε πρὸς αὐτοὺς τὸ βλέμμα της και ψιθύρισε με σβυσμένη φωνή:

— Εἶνε ἡ 'Ιωάννα, τὸ παιδί μας! Τὴν περίμενα!... 'Απὸ μακριὰ σὰς εἶδα νὰ ἐρχόσαστε μαζί, 'Ιακῶβε!...

— Μαμά! Μαμά! φώναξε ἡ νέα κόρη! πέφτοντας στὸ κρεβάτι τῆς ἀρρωστης.

"Ἐκείνη τὴν ἀγκάλιασε και με τὶς λίγες δυνάμεις πού τῆς ἔμεναν ἀκόμα, τὴν ἔσφιξε στὴν καρδιά της.

Ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν πλησίασε κι' αὐτὸς, τοῦ κάκου προσπαθώντας νὰ συγκρατῆσῃ τὰ δάκρυά του.

— Σ' εὐχαριστῶ, 'Ιακῶβε! τοῦ εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη. "Ἐκανες καλὰ πού τὴν ἔφερες! Ἐγὼ θὰ φύγω, τὸ τέλος μου πλησιάζει... 'Αλλά δὲν θὰ μείνης μόνος, ἡ 'Ιωάννα θὰ μ' ἀντικαταστήσῃ... Πρὶν πεθάνω ὅμως θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ τὴν υἱοθετήσῃς, 'Ιακῶβε...

— Ναι, Αἰκατερίνη, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι...

Ἡ ἐτοιμοθάνατη φίλησε στὸ μέτωπο τὴ μικρὴ 'Ιωάννα και με φωνὴ ἀδύνατη ἐπρόσθεσε:

— 'Ιακῶβε, δὲν βλέπω πειὰ... Μήπως ἔσβυσε τὸ φῶς;

Και θγάζοντας ἕνα τελευταῖο στεναγμὸ, ἀπλωσε τὰ χεῖρια της και σωριάστηκε ἀκίνητη στὸ κρεβάτι της...

Εἶχε πεθάνει. Ἡ 'Ιωάννα εἶχε δεχτῆ τὴ στερνὴ της πνοὴ και τὸ στερνὸ της φίλημα.

— "Ω! φώναξε ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν.

(Ἄκολουθεῖ)

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η ΕΓΩ·Ι·ΣΤΡΙΑ

"Ἡ σὺ ζυγὸς (στὸ... ὑποζυγίό της)... Πές μου, Ζάκ, ἀν πάρουμε αὐτὸν ἐκεῖ τὸν ἀνηφορο, θά... κουραστῶ περισσότερο;

Τὴν περίμενα!... 'Απὸ μακριὰ σὰς εἶδα νὰ ἐρχόσαστε μαζί, 'Ιακῶβε!...

— Μαμά! Μαμά! φώναξε ἡ νέα κόρη! πέφτοντας στὸ κρεβάτι τῆς ἀρρωστης.

"Ἐκείνη τὴν ἀγκάλιασε και με τὶς λίγες δυνάμεις πού τῆς ἔμεναν ἀκόμα, τὴν ἔσφιξε στὴν καρδιά της.

Ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν πλησίασε κι' αὐτὸς, τοῦ κάκου προσπαθώντας νὰ συγκρατῆσῃ τὰ δάκρυά του.

— Σ' εὐχαριστῶ, 'Ιακῶβε! τοῦ εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη. "Ἐκανες καλὰ πού τὴν ἔφερες! Ἐγὼ θὰ φύγω, τὸ τέλος μου πλησιάζει... 'Αλλά δὲν θὰ μείνης μόνος, ἡ 'Ιωάννα θὰ μ' ἀντικαταστήσῃ... Πρὶν πεθάνω ὅμως θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ τὴν υἱοθετήσῃς, 'Ιακῶβε...

— Ναι, Αἰκατερίνη, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι...

Ἡ ἐτοιμοθάνατη φίλησε στὸ μέτωπο τὴ μικρὴ 'Ιωάννα και με φωνὴ ἀδύνατη ἐπρόσθεσε:

— 'Ιακῶβε, δὲν βλέπω πειὰ... Μήπως ἔσβυσε τὸ φῶς;

Και θγάζοντας ἕνα τελευταῖο στεναγμὸ, ἀπλωσε τὰ χεῖρια της και σωριάστηκε ἀκίνητη στὸ κρεβάτι της...

Εἶχε πεθάνει. Ἡ 'Ιωάννα εἶχε δεχτῆ τὴ στερνὴ της πνοὴ και τὸ στερνὸ της φίλημα.

— "Ω! φώναξε ὁ 'Ιακώβος Βαγιάν.